

УДК 343.123(477)

М.М. ЗАЙЦЕВ, Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка

СУБ'ЄКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Ключові слова: інформаційна безпека, національна безпека, державна безпека, розвідувальні органи, збройні сили, правоохоронні органи, військові формування

Метою цієї статті є аналіз законодавчих актів України, які визначають організацію і порядок діяльності військових формувань, правоохоронних органів, інших органів державної влади та місцевого самоврядування і органів військового управління, завдання, функції, які покладаються на зазначені органи щодо забезпечення інформаційної безпеки.

Статтею 17 Конституції України [1] віднесено забезпечення інформаційної безпеки України, як і захист її суверенітету та територіальної цілісності України до найважливіших функцій держави, виконання яких є справою всього Українського народу.

Держава здійснює свою діяльність через відповідні органи державної влади. Так, ч.3 ст.17 Конституції України визначено коло суб'єктів, на які покладається забезпечення державної безпеки та виконання комплексу інших заходів, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки, а саме: відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На жаль, у національному законодавстві відсутні єдині погляди на зміст та сутність інформаційної безпеки. З огляду на чинне законодавство можна констатувати, що до розуміння інформаційної безпеки законодавцем застосовується два підходи: при першому інформаційна безпека розглядається як складова національної безпеки, а при другому, як самостійна та самодостатня категорія.

Перший підхід реалізований у Законі України «Про основи національної безпеки» [2],

який визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності.

Поняття національної безпеки визначено у статті першій цього Закону, відповідно до якої національна безпека – це захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Для зручності використання, скоротимо це визначення, для чого залишимо в ньому лише ті складові національної безпеки, які стосуються безпеки інформаційних відносин, отримавши, таким чином, визначення інформаційної безпеки як складової національної безпеки.

Інформаційна безпека (як складова національної безпеки) – це захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються

сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, захисту інформації, зв'язку, інформаційних технологій при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Враховуючи зростаючу роль інформаційних технологій на всі сфери суспільного життя, їх вплив на суспільство загалом, окремі соціальні групи та інституції, а також на фізичних та юридичних осіб, перший підхід розуміння інформаційної безпеки вважаємо таким, що не відповідає сучасному стану розвитку суспільних відносин.

Інший підхід до розуміння інформаційної безпеки, який реалізовано в Основних засадах розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки, затверджених Законом України від 09.01.2007 р. № 537–V [3] у такому вигляді: інформаційна безпека – стан захищеності життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, при якому запобігається нанесення шкоди через: неповноту, невчасність та невірогідність інформації, що використовується; негативний інформаційний вплив; негативні наслідки застосування інформаційних технологій; несанкціоноване розповсюдження, використання і порушення цілісності, конфіденційності та доступності інформації.

Забезпечення національної безпеки покладається на таких суб'єктів [3]:

– Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Рада національної безпеки і оборони України, які здійснюють загальне керівництво, координацію та контроль за реалізацією заходів у сфері національної безпеки;

– міністерства та інші центральні органи виконавчої влади; Національний банк України; суди загальної юрисдикції; прокуратура України; місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування; Збройні Сили України, Служба безпеки України, Служба зовнішньої розвідки України, Державна при-

кордонна служба України та інші військові формування, утворені відповідно до законів України, на які безпосередньо покладається виконання заходів у сфері національної безпеки.

Стаття 10 Закону визначає основні функції суб'єктів забезпечення національної безпеки України, які, як випливає зі змісту цієї статті, покладаються на всіх суб'єктів.

Виділимо з них такі, що мають відношення до забезпечення інформаційної безпеки:

– вироблення і періодичне уточнення Стратегії національної безпеки України і Воєнної доктрини України, доктрин, концепцій, стратегій і програм у сфері національної безпеки, планування і здійснення конкретних заходів щодо протидії і нейтралізації загроз національним інтересам України;

– створення нормативно-правової бази, необхідної для ефективного функціонування системи національної безпеки;

– постійний моніторинг впливу на національну безпеку процесів, що відбуваються в соціальній, науково-технологічній, інформаційній сферах; прогнозування змін, що відбуваються в них, та потенційних загроз національній безпеці;

– прогнозування, виявлення та оцінка можливих загроз, дестабілізуючих чинників, причин їх виникнення та наслідків прояву;

– розроблення науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо прийняття управлінських рішень з метою захисту національних інтересів України;

– запобігання та усунення впливу загроз і дестабілізуючих чинників на національні інтереси;

– оцінка результативності дій щодо забезпечення національної безпеки та визначення витрат на ці цілі.

Як вбачається, Закон України «Про основи національної безпеки» чітко не розмежовує завдання та функції суб'єктів, на які покладається забезпечення національної безпеки, обмежуючись зазначенням того, що вони здійснюють їх в межах повноважень. Повноваження зазначених суб'єктів визначаються відповідними законами, які розглянемо в контексті забезпечення інформаційної безпеки.

Стаття 3 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» [4] наділяє Раду національної безпеки і оборони України функціями координації та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони у мирний час.

Стаття 4 цього Закону покладає на Раду національної безпеки і оборони України, розгляд на своїх засіданнях питань, які відповідно до Конституції та законів України, Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, Воєнної доктрини України належать до сфери національної безпеки і оборони, у тому числі:

- визначення стратегічних національних інтересів України, концептуальних підходів та напрямів забезпечення національної безпеки і оборони у науково-технологічній, інформаційній сферах;

- заходів політичного, соціального, науково-технологічного, інформаційного та іншого характеру відповідно до масштабу потенційних та реальних загроз національним інтересам України;

- забезпечення і контролю надходження та опрацювання необхідної інформації, її збереження, конфіденційності та використання в інтересах національної безпеки України, аналізу на її основі стану і тенденції розвитку подій, що відбуваються в Україні і в світі, визначення потенційних та реальних загроз національним інтересам України.

Враховуючи порядок організації роботи Ради національної безпеки і оборони України та притаманні їй переважно координаційні і контрольні функції, для забезпечення її роботи необхідне її якісне функціонування суб'єктів забезпечення національної безпеки, діяльність яких координується.

Однією з основних складових системи забезпечення національної безпеки в механізмі держави є Служба безпеки України, діяльність якої регулюється Законом України «Про Службу безпеки України» [5]. Відповідно до статті першого цього Закону, Служба безпеки України, це державний правоохоронний ор-

ган спеціального призначення, який забезпечує державну безпеку України.

Серед завдань, покладених на Службу безпеки України ст.2 цього Закону, можна виділити забезпечення охорони державної таємниці.

Відповідно до покладених на неї завдань Служба безпеки України відповідно до своїх основних завдань зобов'язана: здійснювати інформаційно-аналітичну роботу, здійснювати контррозвідувальну діяльність, брати участь у розробці і здійсненні заходів щодо забезпечення охорони державної таємниці та конфіденційної інформації, що є власністю держави, сприяти у порядку, передбаченому законодавством, підприємствам, установам, організаціям та підприємцям у збереженні комерційної таємниці, розголошення якої може завдати шкоди життєво важливим інтересам України.

Інших завдань, що мають відношення до забезпечення інформаційної безпеки на Службу безпеки України Законом не покладено.

Окремі питання забезпечення інформаційної безпеки визначені в Законі України «Про оборону України» [6]. Відповідно до цього Закону оборона України – це система політичних, економічних, соціальних, воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних, інших заходів держави щодо підготовки до збройного захисту та її захист у разі збройної агресії або збройного конфлікту.

Статтею 3 зазначеного Закону визначено, підготовка держави до оборони в мирний час включає окремі заходи, спрямовані на забезпечення інформаційної безпеки:

- проведення розвідувальної та інформаційно-аналітичної діяльності в інтересах підготовки держави до оборони;

- захист інформаційного простору України та її входження у світовий інформаційний простір, створення розвинутої інфраструктури в інформаційній сфері.

Важливу роль в обороні держави покладено на Генеральний штаб Збройних Сил України, який є головним військовим органом з планування оборони держави, управління застосуванням Збройних Сил України, коорди-

нації та контролю за виконанням завдань у сфері оборони органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, військовими формуваннями, утвореними відповідно до законів України, та правоохоронними органами.

Генеральний штаб Збройних Сил України здійснює заходи щодо забезпечення інформаційної безпеки, а саме бере участь в організації використання та контролю за інформаційним простором держави та здійснює його використання в особливий період.

Міністерства центральні та інші органи виконавчої влади у взаємодії з Міністерством оборони України у межах своїх повноважень узгоджують з Генеральним штабом Збройних Сил України питання використання інформаційного простору держави.

Завдання щодо забезпечення інформаційної безпеки також покладено і на Службу зовнішньої розвідки України, діяльність якої регулюється Законом України «Про Службу зовнішньої розвідки України» [7], яким на зазначений орган покладається:

- добування, аналітична обробка та надання розвідувальної інформації споживачам;
- здійснення спеціальних заходів впливу, спрямованих на підтримку національних інтересів і державної політики України в інформаційній сфері;
- участь у забезпеченні безпечної функціонування установ України за кордоном, безпеки співробітників цих установ та членів їх сімей у країні перебування, а також відряджених за кордон громадян України, які обізнані з відомостями, що становлять державну таємницю;
- участь у боротьбі з незаконною торгівлею технологією виготовлення зброї.

Зазначені завдання здійснюються в порядку, визначеному Законом України «Про розвідувальну діяльність» [8], який визначає правові основи організації і діяльності державних органів, які здійснюють розвідувальну діяльність з метою захисту національних інтересів України від зовнішніх загроз.

Згідно цього Закону розвідувальна діяльність – діяльність, яка здійснюється спеціаль-

ними засобами і методами з метою забезпечення визначених законом органів державної влади розвідувальною інформацією, сприяння реалізації та захисту національних інтересів, протидії за межами України зовнішнім загрозам національній безпеці України.

Здійснення розвідувальної діяльності у інформаційній сфері покладається на Службу зовнішньої розвідки України та розвідувальний орган Міністерства оборони України.

Розвідувальна діяльність є одним із найважливіших засобів забезпечення інформаційної безпеки, спрямованим на здобуття розвідувальної інформації – відомостей про події і обставини, що стосуються національної безпеки і оборони, які неможливо отримати офіційним шляхом, на підставі яких можна провадити прогнозування та планування заходів забезпечення інформаційної безпеки.

Найбільшу кількість функцій щодо забезпечення інформаційної безпеки покладено на Державну спеціальну службу зв'язку та захисту інформації України (далі – ДССЗЗІ), діяльність якої регулюється Законом України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» [9].

Відповідно до цього закону, ДССЗЗІ є державним органом, який призначений для забезпечення функціонування і розвитку державної системи урядового зв'язку, Національної системи конфіденційного зв'язку, захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних системах, криптографічного та технічного захисту інформації.

Завдання ДССЗЗІ можна умовно розбити на такі групи:

- забезпечення функціонування державних систем спеціального зв'язку: державної системи урядового зв'язку та Національної системи конфіденційного зв'язку;
- захист державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних системах;
- криптографічний та технічний захист інформації.

Таким чином, як вбачається з завдань та функцій, покладених Законом на ДССЗЗІ, її

діяльність зосереджена по-перше на технічних складових інформаційної безпеки: технічний та криптографічний захист інформації (конфіденційної і таємної), яка перебуває у власності держави, захист державних інформаційних ресурсів в інформаційно-телекомунікаційних мережах, забезпечення функціонування державних систем спеціального зв'язку: державної системи урядового зв'язку та Національної системи конфіденційного зв'язку, по-друге її діяльність переважно спрямована на захист держави, як суб'єкта інформаційних відносин, залишаючи поза увагою таких суб'єктів інформаційних відносин, як суспільство, людина та громадянин. Такі акценти діяльності ДССЗІ є очевидними з огляду на те, що ДССЗІ є, в першу чергу, суб'єктом забезпечення національної безпеки, головним об'єктом якої є інтереси держави в інформаційній сфері.

Крім суб'єктів забезпечення національної безпеки окремі питання забезпечення інформаційної безпеки законодавством покладено на інші державні органи.

Так, Законом України «Про захист суспільної моралі» передбачено заходи щодо захисту суспільства від негативного інформаційного впливу, який спричиняє розповсюдження продукції, що негативно впливає на суспільну мораль. Цим Законом заборонено виробництво та обіг у будь-якій формі продукції порнографічного характеру в Україні, а також забороняються виробництво та розповсюдження продукції, яка:

- пропагує війну, національну та релігійну ворожнечу, зміну шляхом насильства конституційного ладу або територіальної цілісності України;

- пропагує фашизм та неонацизм;

- принижує або ображає націю чи особистість за національною ознакою;

- пропагує бузувірство, блюзнірство, неповагу до національних і релігійних святинь;

- принижує особистість, є проявом знущання з приводу фізичних вад (каліцтва), з душевнохворих, літніх людей;

- пропагує невігластво, неповагу до батьків;

- пропагує наркоманію, токсикоманію, алкоголізм, тютюнопаління та інші шкідливі звички.

Крім, того ним встановлюються спеціальний порядок виробництва та обігу у будь-якій формі продукції еротичного характеру та продукції, що містить елементи насильства та жорстокості, що дозволяються виключно за умови дотримання обмежень, встановлених законодавством, зокрема ліцензування такої діяльності.

Законом України «Про захист суспільної моралі» [10] передбачено створення спеціального органу, на який покладається реалізація та додержання вимог чинного законодавства у сфері захисту суспільної моралі, обігу продукції і видовищних заходів сексуального чи еротичного характеру, продукції, що містить пропаганду культу насильства, жорстокості і порнографії – Національна експертна комісія України з питань захисту суспільної моралі Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, основними завданнями якої є:

- координація розробки концепції захисту суспільної моралі, розробка засад державної політики з обігу продукції сексуального характеру та регулювання відповідних відносин;

- аналіз процесів і тенденцій, що відбуваються у сфері захисту суспільної моралі, розробка рекомендацій для органів державної влади та місцевого самоврядування по їх правовому регулюванню;

- контроль за дотриманням чинного законодавства України у сфері захисту суспільної моралі.

Виходячи з завдань та повноважень Національної комісії, вона здійснює діяльність, спрямовану на забезпечення інформаційної безпеки щодо захисту фізичних осіб та суспільства в цілому від впливу вузького спектру негативної інформації: порнографічного характеру або що стосується пропаганди війни, ворожнечі, фашизму, расизму, неповагу до національних і релігійних святинь, нездоровий образ життя, нетерпимість до осіб з обмеженими можливостями, поширення якої може завдати шкоду суспільній моралі.

Повноваження щодо захисту суспільної моралі покладаються також на Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада).

Відповідно до Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» [11] Національна рада є конституційним, постійно діючим колегіальним органом, метою діяльності якого є нагляд за дотриманням законів України у сфері телерадіомовлення, а також здійснення регуляторних повноважень, передбачених законом.

Крім нагляду за додержанням законодавства щодо захисту суспільної моралі Національна рада здійснює інші функції, пов'язані із забезпеченням інформаційної безпеки шляхом здійснення нагляду та контролю за діяльністю телерадіоорганізацій, інформаційному просторі, зокрема Національна рада здійснює забезпечення і сприяння конкуренції у діяльності телерадіоорганізацій усіх форм власності відповідно до вимог законодавства, створення умов щодо недопущення усунення, обмеження чи спотворення конкуренції у телерадіоінформаційному просторі.

Відповідно до ч.4 ст.7 Закону України «Про телебачення та радіомовлення» [12] Національна рада є єдиним органом державного регулювання діяльності у сфері телебачення і радіомовлення незалежно від способу розповсюдження телерадіопрограм і передач, на який покладено функції щодо забезпечення інформаційної безпеки в телерадіоінформаційному просторі держави.

Водночас, ч.3 ст.7 цього Закону визначено, що забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері телебачення і радіомовлення покладаються на центральний орган виконавчої влади. Таким органом є Державний комітет телебачення і радіомовлення України (далі – Держкомтелерадіо).

Відповідно до Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України, затвердженого Указом Президента України від 07.05.2011 р. № 559/2011 [13], Держкомтелерадіо є головним у системі центральних органів виконавчої влади з формування та ре-

алізації державної політики у сфері телебачення і радіомовлення, в інформаційній та видавничій сферах.

Одним із основних завдань Держкомтелерадіо є формування та реалізація державної політики у інформаційній сфері.

Виходячи з положення Держкомтелерадіо, він є головним в системі органів виконавчої влади в сфері забезпечення інформаційної безпеки, на який покладається, зокрема, формування державної інформаційної політики, розробка заходів щодо запобігання інформаційному впливу, який загрожує інформаційній безпеці держави, суспільства, особи, реалізація завдання щодо забезпечення інформаційної безпеки, розробка пропозицій щодо вдосконалення системи державного управління інформаційній сфері, при цьому на законодавчому рівні на Держкомтелерадіо завдань і функцій щодо забезпечення інформаційної безпеки не покладено, що значною мірою нівелює його статус в цьому питанні.

Не зважаючи на те, що забезпечення інформаційної безпеки є однією з найголовніших функцій держави, в Україні фактично відсутня система її забезпечення.

Окремі питання, що стосуються забезпечення інформаційної безпеки регулюються низкою законів України, сферою регулювання яких є суспільні відносини у різних сферах: від національної безпеки до захисту суспільної моралі, які наведені вище. Зазначені закони є неузгодженими між собою. Можна констатувати, що на сьогодні фактично відсутня цілеспрямована державна політика щодо забезпечення інформаційної безпеки.

Зазначеними законами завдання та функції щодо забезпечення окремих питань інформаційної безпеки покладаються на велику кількість різних державних органів, компетенція яких стосується різних сфер державного управління, вони мають різну підпорядкованість. У зв'язку з цим відсутні механізми взаємодії зазначених органів, діяльність цих органів з питань забезпечення інформаційної безпеки не спрямовується та не координується.

Найкраще на законодавчому рівні врегульовані питання щодо комплексного забезпечення технічного захисту інформації, яка належить державі, та створення систем спеціального зв'язку, що є одним з головних завдань ДССЗІ та захисту суспільної моралі від негативного інформаційного впливу, яка покладається на Національну експертну комісію України з питань захисту суспільної моралі.

Діяльність інших державних органів, на які покладається виконання окремих завдань щодо забезпечення інформаційної безпеки є безсистемною.

Відсутність державної політики щодо забезпечення інформаційної безпеки та спеціального законодавства, яким передбачено напрямки її реалізації, зумовлює відсутність чіткої та узгодженої системи суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки – органів, наділених відповідними завданнями і функціями та засобами для їх виконання, що має наслідком безконтрольний вплив на інформаційний простір держави та ставить під загрозу інформаційний суверенітет держави, заподіює шкоду всім суб'єктам інформаційних відносин, зокрема створює передумови для порушень прав людини та громадянина.

У зв'язку з цим існує нагальна необхідність створення системи забезпечення інформаційної безпеки, при цьому, на нашу думку необхідно врахувати наступне:

- по-перше, кількість елементів системи забезпечення інформаційної безпеки не повинна бути надмірною, оскільки їх збільшення буде призводити до ускладнення функціонування і, як наслідок, зменшення її ефективності;

- по-друге, повинен існувати єдиний суб'єкт управління забезпеченням інформаційної безпеки, наділений владними повноваженнями у відношенні інших елементів забезпечення інформаційної безпеки та запроваджені ефективні механізми їх взаємодії;

- по-третє, повноваження та функції суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки повинні бути чітко розмежованими, не допускати дублювань з метою уникнення конкуренції в діяльності цих суб'єктів та, одночасно,

охоплювати всі сфери та аспекти забезпечення інформаційної безпеки, що дозволить досягти прийнятної ефективності функціонування системи;

- по-четверте, вважаємо, що до складу системи забезпечення інформаційної безпеки повинні входити не тільки органи публічної влади, а й інституції громадянського суспільства, що дозволить однаково ефективно захищати в інформаційних відносинах інтереси не тільки держави, а й суспільства та людей і громадян.

Для вирішення порушеної проблеми, на нашу думку, в першу чергу, необхідно провести систематизацію законодавства щодо забезпечення інформаційної безпеки за результатами якої видати законодавчий акт, в яким врегулювати всі питання, що стосуються забезпечення інформаційної безпеки, одним з яких є створення системи інституціональної та функціональної системи забезпечення інформаційної безпеки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Закон України «Про основи національної безпеки» // ВВР України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.
3. Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» // ВВР України. – 2007. – № 12. – Ст. 102.
4. Закон України «Про Раду національної безпеки і оборони України» // ВВР України. – 1998. – № 35. – Ст. 237.
5. Закон України «Про Службу безпеки України» // ВВР України. – 1992. – № 27. – Ст. 382.
6. Закон України «Про оборону України» // ВВР України. – 1992. – № 9. – Ст. 106.
7. Закон України «Про Службу зовнішньої розвідки України» // ВВР України. – 2006. – № 8. – Ст. 94.
8. Закон України «Про розвідувальну діяльність» // ВВР України. – 2001. – № 19. – Ст. 94.

9. Закон України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» // ВВР України. – 2006. – № 30. – Ст. 258.

10. Закон України «Про захист суспільної моралі» // ВВР України. – 2004. – № 14. – Ст. 192.

11. Закон України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлен-

ня» // ВВР України. – 1997. – № 48. – Ст. 296.

12. Закон України «Про телебачення та радіомовлення» // ВВР України. – 1994. – № 10. – Ст. 43.

13. Указ Президента України «Про Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України» : від 07.05.2011 р., № 559/2011 // Урядовий кур'єр. – 2011. – 25.05. – № 93.

Зайцев М. М. Суб'єкти забезпечення інформаційної безпеки України / М. М. Зайцев // Форум права. – 2013. – № 3. – С. 231–238 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_40.pdf

Проаналізовано законодавчі акти України, якими на органи держави покладаються завдання і функції у сфері забезпеченні інформаційної безпеки і зроблені висновки про те, що забезпечення окремих питань інформаційної безпеки покладаються на велику кількість різних державних органів, компетенція яких стосується різних сфер державного управління, вони мають різну підпорядкованість. Викладено пропозиції напрямків вдосконалення законодавства України з метою забезпечення ефективності функціонування системи забезпечення інформаційної безпеки.

Зайцев Н.Н. Субъекты обеспечения информационной безопасности Украины

Проанализированы законодательные акты Украины, которыми на органы государства возлагаются задачи и функции в сфере обеспечения информационной безопасности и сделаны выводы о том, что вопросы обеспечения отдельных направлений информационной безопасности полагаются на большое количество различных государственных органов, компетенция которых касается различных сфер государственного управления и имеют различную подчиненность. Изложены предложения по совершенствованию законодательства Украины с целью обеспечения эффективности функционирования системы обеспечения информационной безопасности.

Zaitsev M.N. The Subjects Providing the Information Security of Ukraine

According to the results of the research the legislative acts of Ukraine are analyzed, which in turn assigned tasks and responsibilities in the field of information security to the formations of the state and concluded that individual issues of information security branches rely on a large number of different government agencies whose competence for the various spheres of government and have a different subordination. Suggestions for improving the legislation system of Ukraine in order to ensure the efficiency of information security management system are proposed.